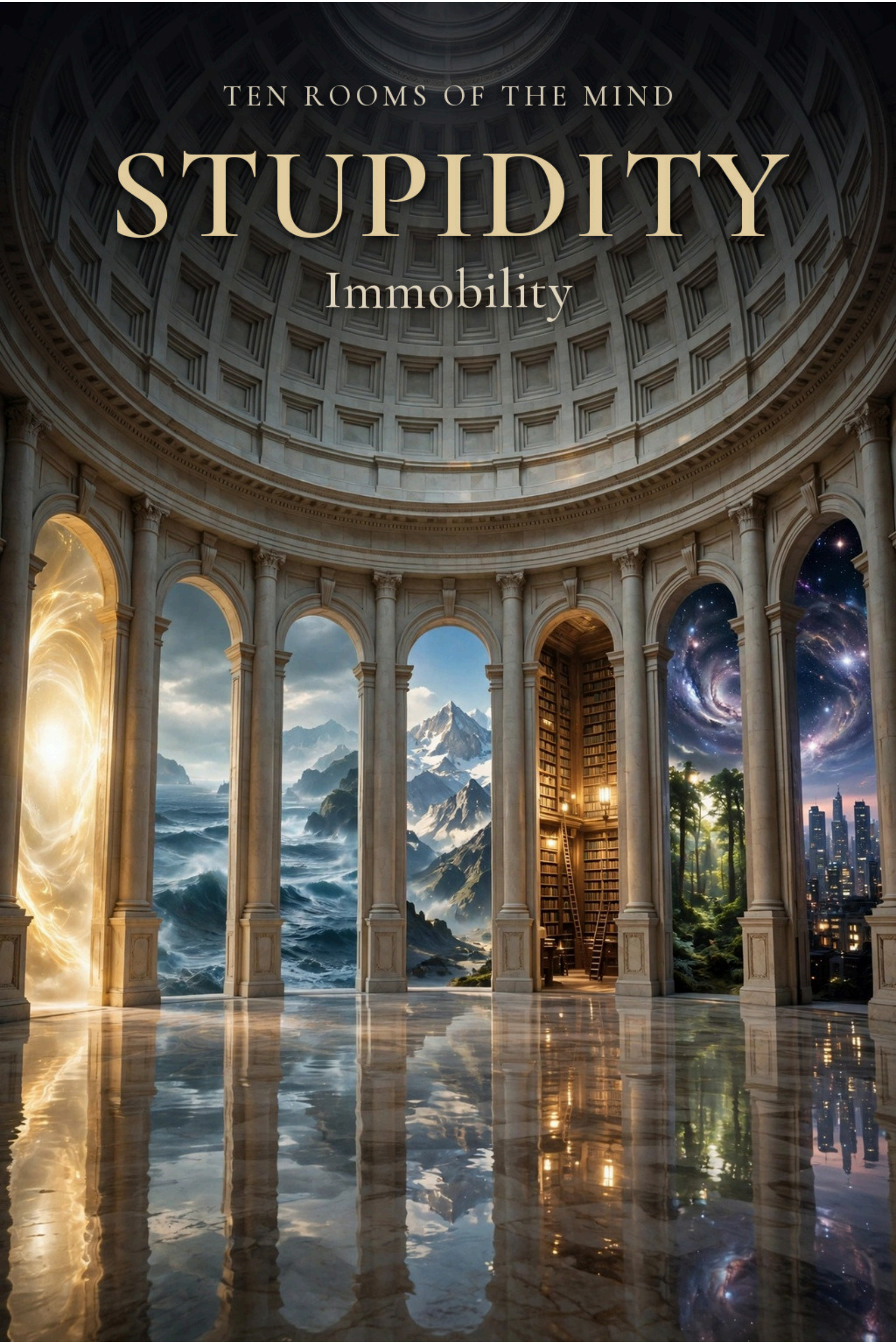

TEN ROOMS OF THE MIND

STUPIDITY

Immobility

GILLETTE முட்டாள்தனம்

அசைவின்மை

மனத்தின் பத்து அறைகள்

நம்மில் ஒவ்வொருவரும் ஒருபோதும் தேர்ந்தெடுக்காமலேயே குடியிருக்கும் ஒரு வீடு இருக்கிறது.

அதற்கு முகவரி இல்லை. எந்த வரைபடத்திலும் அது இல்லை. ஆனாலும் நாம் உண்மையாக வாழ்ந்த எந்த இடத்தையும்விட அதை நன்றாக அறிவோம். உள்ளே பத்துக் கதவுகள் இருக்கின்றன.

சிலவற்றை உணராமலேயே ஒவ்வொரு நாளும் திறக்கிறோம்.

மற்றவற்றை, அவற்றுக்கும் நமக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்தபடி, பூட்டியே வைத்திருக்கிறோம்.

பிறகு, நாமே கட்டாத, ஆனாலும் எப்படியோ நமக்குள் சுமந்து செல்லும் அறைகளும் இருக்கின்றன. இது ஒரு கோட்பாடு அல்ல.

அலமாரியில் தூசு படிந்து கிடக்கும் ஓர் உளவியல் கையேடும் அல்ல.

இந்தப் பத்து அறைகளின் ஊடே, பல நேரங்களில் தான் எங்கே இருக்கிறோம் என்று தெரியாமலேயே, ஒவ்வொன்றாக நடந்து சென்ற ஒரு மனிதனின் கணக்கு இது; இப்போது தோள்களில் இன்னும் சில ஆண்டுகளுடன், அவற்றைத் தான் அனுபவித்தபடியே துல்லியமாக விவரிக்க அவன் முயல்கிறான்.

பத்துக் கதவுகள்.

அனைத்தையும் நான் திறந்தேன்.

சிலவற்றை ஆர்வத்துடன்.

சிலவற்றைத் தயக்கத்துடன்.

சிலவற்றைத் திரும்பிச் செல்ல ஏற்கெனவே மிகவும்
தாமதமாகிவிட்டபோது மட்டுமே.

இந்த அறைகள் பழக்கமானவையாகத் தோன்றினால், அவை என்
கதையைச் சொல்வதால் அல்ல.

எங்கோ ஆழத்தில், அவை உங்கள் கதையையும் சொல்வதால்தான்.

Ferdinando

முட்டாள்தனம் – அசைவின்மை

பல ஆண்டுகளாக, முட்டாள்தனமும் அறியாமையும் ஒன்றே என்று
நம்பினேன்.

பிறகு என் மனதை மாற்றிக்கொண்டேன்.

உலகைப் புரிந்துகொண்ட குறைந்த கல்வி கொண்ட மனிதர்களைப்
பார்த்தேன்.

தங்களைத் தாங்களே புரிந்துகொள்ள முடியாத, பிரமிக்க வைக்கும்
தகுதிச் சான்றுகள் கொண்ட மனிதர்களையும் பார்த்தேன்.

முட்டாள்தனம் என்பது அறிவின் குறைபாடு அல்ல.

அது அறிவை மறுப்பது.

நாம் கேள்வி கேட்பதை நிறுத்தும் கணத்தில் அது தொடங்குகிறது.

நமக்குத் தெரிந்தது போதும் என்று நம்புவதன் சௌகரியம் அது.

முட்டாள்தனம் முழுமையான உறுதிகளை நேசிக்கிறது.

நுணுக்கங்களை வெறுக்கிறது.

சந்தேகத்தை நம்புவதில்லை.

எப்போதும் ஒரு பதிலைத் தயாராக வைத்திருக்கிறது.

அதனால்தான், அது ஒருபோதும் கேட்பதில்லை.

முட்டாள்தனம் வந்து சேரும்போது, வளர்ச்சி நின்றுவிடுகிறது.

வளர்ச்சி நிற்கும்போது, வாழ்க்கை தொடர்ந்து நகர்கிறது.

ஆனால் நாம் இல்லாமல்.

சில நேரங்களில் அது கிட்டத்தட்ட ஒரு சமூக நோயாகவே
ஆகிவிடுகிறது.

தன் எட்டுப் பிள்ளைகளை ஒரு மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்ற
ஒரு தாய் எனக்கு நினைவிருக்கிறாள்.

அவள் மனம் கலங்கியிருந்தாள்.

அவர்களில் ஒருவர் மட்டுமே புத்திசாலி என்று வலியுறுத்தினாள்;
மற்ற ஏழு பேரையும் மேம்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்பினாள்.

மருத்துவர் மனம் தளரவில்லை.

ஏழு ஆலோசனைகள்.

ஏழு மருந்துச்சீட்டுகள்.

ஏழு கட்டணச் சீட்டுகள்.

தாய் திருப்தியுடன் புறப்பட்டாள்.

அவளுக்கு ஒரு நோயறிதல் கிடைத்திருந்தது.

அவளைப் பொறுத்தவரை, அவளுடைய பிள்ளைகள் விரைவில் வேறு
மாதிரி ஆகிவிடுவார்கள்.

அவர்கள் அப்படியே இருந்தார்கள்.

ஏழைகளாக மட்டும் ஆனார்கள்.

எந்தச் சிகிச்சையும் தோல்வியடையவில்லை.

அது வெறுமனே அந்த நோய் அல்ல.

நோய் அவளுடையதாக இருந்தது.

எந்த மருந்துச்சீட்டும் அதைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை.

Ferdinando